

[Ludvigsen.]

hele dette Spørgsmaal og fremkomme med Forslag til en eventuel Inddragelse af eller Afløsning af al Aalegaardsret. Denne Kommission var en meget kompetent Forsamling, ligeligt sammensat af Repræsentanter for Aalegaardsejere og for det frie Fiskeri, nemlig to Mand fra hver Side, to Mand fra hvert af de fire politiske Partier og tre Embedsmænd; der burde vel nok kun have været to Mand fra Ministeriet. Efter en meget indgaaende Undersøgelse i stort Omfang paa selve Pladserne forelaa hele Spørgsmaalet klart belyst. Imidlertid delte Kommissionen sig i tre Mindretal, dog saaledes, at da det til Slut drejede sig om Afløsning, om, hvor meget der af denne Ret — dels den virkelige, paa gamle Dokumenter beroende Ret, dels den Ret, der var erhvervet i Henhold til Loven af 1888 — var tilegnet, gik de to Mindretal sammen, men da hel Enighed alligevel ikke kunde opnaas, fremkom der to Forslag. Det første Forslag gik ud paa en Afløsning ikke alene af den gamle Ret, der var matrikuleret og skyldsats, men ogsaa den, som Loven af 1888 havde givet, og man naaede derfor op paa Summer, der udelukkede al Tanke om Afløsning. Det store Mindretal, der repræsenterede de frie Fiskere, samt Repræsentanter for de to nuværende Regeringspartier gik i deres Forslag ind paa at afløse alle de gamle Rettigheder, men ikke dem, der havde deres Oprindelse i Loven af 1888. Derfor blev Summen heller ikke større, end at det var forsværligt at anbefale Staten at gaa til denne Afløsning. Da dette Forslag har hele det store frie Fiskeri bag sig, det vil sige mere end $\frac{9}{10}$ af Fiskerne, mente dette Udvalg, der af samtlige Landets Fiskeriforeninger var valgt til at udarbejde et Forslag til Revision af Fiskeriloven, at det var oportunt nu, saa mange Aar efter, at Arbejdet var afsluttet, at fremsætte Forslag til Afløsning af Aalegaardsretten, og vi maa meget beklage, at denne Sag igen er lagt til Side. Man maatte efter min Mening kunne have løst Spørgsmaalet i Løbet af en Aarrække, saaledes at den pekuniære Side af Sagen var blevet overkommelig for Staten. Der er virkelig Steder her i Landet og navnlig i det nordlige Øresund, hvor Stadeejerne blot ved en lille Annonce i Statstidende kan forbyde alle andre Fiskere at fiske, og hvor de kun har holdt Forbudet tilbage, fordi Dansk Fiskeriforenings Bestyrelse paa Foranledning af en saadan Annonce bad dem om dog ikke at gaa saa vidt, hvad de ogsaa lovede foreløbig, men de forbeholdt sig

deres Ret. Jeg beklager, som sagt, at man ikke har kunnet imødekomme dette Ønske, men henstiller, saa indtrængende det er mig muligt, til Regeringen ikke at tabe denne § 7 af Sigte eller det Forslag, der fra det hele Fiskerierhverv foreligger til Løsning af Spørgsmaalet, men ved første givne Lejlighed at drage det frem. Mange Fiskeres Ve og Vel afhænger af en snarlig Løsning.

Jeg skal derefter gaa over til § 10, og jeg vil her straks hæfte mig ved Punkt 1, Maalet 0,8 m², det Maal, der er fastsat for de Skovle, som man anvender ved Skovlvaadsfiskeri. Dette er en betydelig Indskrænkning af det Maal, man hidtil har haft. Det gamle Skovlmaal var 1,1 m², Fiskerne ønskede 1,2 m², og naar man har ønsket disse Skovle gjort denne lille Smule større, er det, fordi de da bedst egner sig til at føre Redskabet over Bunden i den Spændvidde, der passer bedst for Fiskeriet, og med den Fart fremad, som passer bedst. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man nu har sat 0,8 m², medmindre man muligvis har troet, at det skulde give mindre Fiskeri, men jeg vil sige, at ogsaa dette kan Fiskerne i nogen Grad komme ud over, idet man blot kan gaa noget stærkere frem; derved øger man Vandtrykket mod Skovlene og tvinger dem ud til Siderne, men man kommer ogsaa til at oversejle en langt større Strækning. Jeg forstaaer derfor ikke, hvorfor man ikke er blevet ved det nuværende Maal, som Fiskerne nu en Gang gennem mange Aars Erfaringer har opdaget var det mest formaalstjenlige.

Punkt 4 i samme Paragraf omhandler Drivvaad og Slæbevaad med en Spændvidde af ikke over 20 m. Som jeg allerede har sagt, er det Maal, vi bruger nu og alle Dage har brugt, 60 m. Nu gør man det til saadant et lille ufiskedygtigt Redskab, som det ikke en Gang kan betale sig at kaste i Havet, for det vil være umuligt at tjene Føden med det, og af hvilken Grund man har gjort det, er mig ufatteligt. Man har vel tænkt, at ved at gøre dette Redskab saa lille, 20 m i Modsætning til 60, vilde man naa til at gøre Spændvidden mindre, men det bliver slet ikke Tilfældet. Det afhænger ikke af Redskabets Længde, om den Spændvidde, det har, naar det gaar hen over Havbunden, er større eller mindre; det har nemlig en bestemt Linelængde, en bestemt Indretning, som holder det ude. Naar man har haft saa stort et Redskab som 60 m, er det, fordi det er dette, der fisker bedst. Jeg maa meget henstille, at man i det kommende Udvalgs Arbejde har sin særlige